

Oláh János

Katonák

*Fiatal fűzfák és régi facsonkok vázai őrzik a rétet,
mint mikor a végső küzdelemben leomolnak a várak.
Keserű szájjal szélednek szét a vesztes katonák,
s kóborolnak zsold nélkül, idegen sátrak alatt.*

*Én nem hagyhatom el bármily iszonyú vágtaival se e földet,
ideláncoltak a fehér por, az alkonyi felhők meg a falvak.
Emlékeim férfias büszkesége előtt
megroppan a háborús paripák rohanása,
belemarkol hajamba a szél.
Felhők nyájai ballagnak az égen,
nomád szívemet megvadítja minden tavasz,
a furcsa föld, a vakító napok.*

*A béke iszonyú pillanata ez, ne feledjétek
a győztesek gyilkos mámorát!*